

— Не може така, дѣдо Ное,—казала тя. — Трѣбва на всѣки чифтъ животни да дадешъ по едно нишанче, та съ него после да получатъ ушитѣ си. Иначе ще има сръдня.

— Наистина! — съгласилъ се дѣдо Ной, грабналъ теслата, надѣлалъ трѣсчици и направилъ нишанчета.

Следъ това се обърналъ къмъ животнитѣ и имъ рекълъ:

Съ тия нишанчета после ще получите ушитѣ си — чувате ли? Хубавичко да си ги пазите!

И събралъ ушитѣ имъ.

II.

Умислили се животнитѣ. Съ ушитѣ имъ било страшно, а безъ уши — мжно.

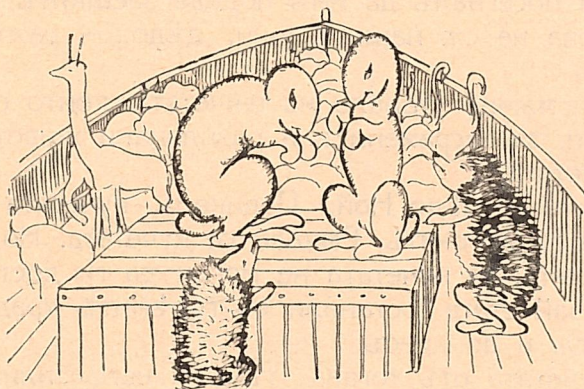
Само зайчетата по нѣкое време много се развеселили и се разтичали изъ ковчега. Тѣ откраднали нишанчетата на две голѣми животни и сега се радавали, че ще могатъ да си взематъ дълги уши.

— Какво ви е толкова драго? — запитали ги ежчетата.

Но зайчетата нали не чували, продължавали да тичатъ радостно изъ ковчега.

— Кажете! — молѣли се ежчетата.

Зайчетата продължавали да тичатъ. По едно време тѣ скочили на единъ голѣмъ сандѣкъ, който се намиралъ всрѣдъ ковчега и започнали да си шушнатъ нѣщо и да се подсмиватъ. Тогава ежчетата ги доближили. Ежката дигна-

ла краче и съ знакове дала на зайчетата да разбератъ, че искатъ да знаятъ, защо сж толкова весели. Зайката първа разбрала за какво питатъ ежчетата. Тя погледнала заяка, усмихнала му се, после посочила въ дъното на ков-